

Sygn. akt II C 895/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II W. C.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Małysa

Protokolant: Magdalena Terczyńska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 roku w W. na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę i naprawienie szkody wynikłej z niedozwolonego czynu

1. oddała powództwo.
2. zasądza od powoda A. M. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.
3. Przyznaje i nakazuje wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla W. M. w W. , kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) powiększoną o należny podatek VAT, adwokatowi J. K., tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.
4. Nieuiszczone koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla W. M.

Sygn. akt II C 895/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 czerwca 2013 roku

Pozwem z dnia 21 marca 2012 roku (data prezentaty) powód A. M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwoty 37.000 zł tytułem odszkodowania. Ponadto powód wniósł o zwolnienie z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania sądowego i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W uzasadnieniu pozwu podał, iż w dniu 26 marca 2011 roku ok. godz. 7.00 rano na skutek powyłamanych płyt w chodniku upadł przy ul. (...) w W.. W wyniku upadku złamał nogę i przez dziesięć tygodni miał założony gips. W związku z tym leżał w łóżku, nie mógł sprawnie się poruszać i wykonywać jakiegokolwiek pracy zarobkowej. Powód wskazał także, że za stan techniczny chodnika odpowiedzialna jest Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w W.. Powód podnosił, że w dacie zdarzenia Wspólnota Mieszkaniowa była ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

(pozew – k. 2-3)

W odpowiedzi na pozew pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym wniosła o oddalenie powództwa, a ponadto o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej za pełnomocnictwo.

W uzasadnieniu wskazała, iż jakkolwiek nie kwestionuje swojej legitymacji biernej w niniejszej sprawie, to jednak nie uznaje zasady odpowiedzialności, kwestionując jednocześnie wysokość dochodzonego świadczenia w wysokości 37.000 zł. Pozwana podnosiła, iż powód nie dołączył do pozwu żadnej dokumentacji medycznej, z której wynikałby zakres obrażeń ciała jakich doznał w wyniku zdarzenia z dnia 26 marca 2011 roku. Na skutek wniosku powoda o odszkodowanie pozwana wszczęła postępowanie likwidacyjne, w toku którego na podstawie całokształtu okoliczności sprawy ustalono, że nie można przypisać winy podmiotu ubezpieczonego u pozwanej za powstanie szkody w dniu 26 marca 2011 roku. (odpowiedź na pozew - k. 41-43)

Na rozprawie w dniu 10 października 2012 roku powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika z urzędu będącego adwokatem, sprecyzował powództwo wskazując, że domaga się kwoty 32.000 zł tytułem odszkodowania z tytułu utraconego przez 16 miesięcy zarobku, natomiast kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powód wnosił także o dopozwanie Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W., a także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd oddalił wniosek o dopozwanie.

(protokół rozprawy z dnia 10 października 2012 roku- k. 66-67)

Postanowieniem z dnia 23 maja 2012 roku zwolniono powoda od kosztów sądowych w całości, przyznając pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 28)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 marca 2011 roku powód złamał lewą nogę w dwóch miejscach powyżej kostki. W dniu 28 marca 2008 roku, z uwagi na brak zgody na leczenie operacyjne, powodowi założono gips sięgający do biodra, który nosił przez sześć tygodni, następnie jeszcze przez cztery tygodnie krótszy gips.

Podczas noszenia gipsu powód zachorował na zakrzepicę i przyjmował stosowne leki. W związku z tym nie mógł się sprawnie poruszać, ani wykonywać pracy zarobkowej. W tym czasie powód korzystał z pomocy M. K., który pomagał mu w codziennych czynnościach t.j. sprzątanii, gotowaniu a także wspierał go finansowo. Pierwotnie powód uczęszczał na rehabilitacje, później leczył się sam.

Obecnie powód skarży się na bóle nogi przy zmianach pogody i nadmiernym wysiłku, dlatego czasami przyjmuje leki przeciwbólowe.

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 2 sierpnia 2011 roku stwierdzono , że powód został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności od dnia 28 marca 2011 roku do dnia 02 sierpnia 2012 roku, wraz z przeciwwskazaniem do ciężkiej pracy fizycznej.

(Orzeczenie o stopniu niepełnosprawności- k. 14, zeznania powoda A. M. –k. 67,106-107 akt, zeznania świadka M. K.- k. 74-75 ,karta informacyjna k. 102 ,)

Odpowiedzialność za stan techniczny nawierzchni chodnika przy ul. (...) w W. (działka ewidencyjna nr (...) z obrębem (...)) znajdującego się przed budynkiem mieszkalnym ponosi znajdująca się pod tym adresem Wspólnota Mieszkaniowa, która była w dacie zdarzenia i obecnie jest ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

(pismo z Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W.- k. 11)

Powód przed wypadkiem wykonywał prace dorywcze. Po wypadku próbował podjąć pracę wskazaną przez Urząd Pracy, lecz nie uzyskał zatrudnienia. W chwili obecnej powód jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy m. st. W. jako

osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku od dnia 27 lutego 2012 roku. Otrzymuje zasiłek celowy od 2004 roku z Ośrodka Pomocy (...) D. M..

(Zeznania powoda A. M.- k. 67, 106-107 zaświadczenie z Urzędu Pracy m. st. W. –k. 17, zaświadczenie z Ośrodka Pomocy (...)k. 26)

Pozwana w dniu 08 lutego 2012 roku wydała decyzję negatywną odnośnie roszczeń powoda powstałych w związku ze zdarzeniem z dnia 26 marca 2011 roku. W uzasadnieniu stwierdzając, że odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności cywilnej powodowi nie przysługuje, gdyż ubezpieczonej Wspólnocie nie można przypisać winy za powstałe zdarzenie.

(decyzja- k. 13)

Obecnie chodnik przy ul. (...) w W. znajduje się na styku trzech działek będących we władaniu trzech odrębnych podmiotów t.j.: Miasta S. W., Skarbu Państwa, i Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W.. Zarządcą nieruchomości przy ul. (...) w W. jest INTER- (...) Spółka Cywilna. Chodniki znajdujące się przy ul. (...) w W. położone przed budynkiem mieszkalnym zostały wyremontowane w październiku 2011 roku przez Wspólnotę Mieszkaniową przy ul. (...) w W. na jej koszt.

(zeznania świadka M. K.- k. 75-76, zeznania świadka W. Ś.- k. 105-106, protokół odbioru – k. 88, pismo od spółki cywilnej (...) - k. 77)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione wyżej dokumenty znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, których wiarygodność i autentyczność nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również częściowo zeznania powoda A. M. oraz świadka M. K. na okoliczność obrażeń doznanych przez powoda. Sąd co do zasady nie znalazł podstaw do ich podważenia, co do zakresu obrażeń powoda i jego stanu zdrowia po dniu 28 marca 2011 roku . W pozostałym zakresie- co do okoliczność zdarzenia z dnia 26 marca 2011 roku , oraz faktu zatrudnienia powoda przed w/w dniem sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, jako nie znajdującym potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym sprawy.

Natomiast zeznania świadka W. Ś., która jest członkiem zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W., na okoliczność utrzymania chodnika przy ul. (...) w W. w należyтым stanie, Sąd uwzględnił tylko w części dotyczącej stanu chodnika przy ul. (...) w W., w pozostałym zakresie choć zeznania nie budziły wątpliwości, okazały się bezprzedmiotowe w niniejszej sprawie.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek powoda o dopozwanie Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W., jako zbędny dla niniejszego postępowania. Treść poszczególnych dowodów korespondowała ze sobą, tworząc spójny obraz okoliczności faktycznych sprawy, a Sąd nie dopatrył się w nich niczego, co mogłoby poddać w wątpliwość ich wiarygodność i moc dowodową.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, jako nieudowodnione.

Spór pomiędzy stronami niniejszego postępowania sprowadzał się do ustalenia zasady odpowiedzialności i wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz odszkodowania za utracony zarobek. Stosownie do przepisu art. 445 § 1 w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia lub całkowitej bądź częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej albo zwiększenia się potrzeb lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Należy wskazać, że dla ustalenia, że doznana krzywda jest następstwem zdarzeń, o których stanowi art. 445 k.c., i przypisania podmiotowi zobowiązanemu odpowiedzialności, istotne jest także zastosowanie oznaczonej art. 361 § 1 k.c. koncepcji związku przyczynowego. Dotyczy to zarówno odpowiedzialności za szkodę majątkową, jak i niemajątkową. Krzywda powinna być normalnym następstwem czynu sprawcy. Przy dokonywaniu oceny normalności nie jest konieczne ustalenie, że każdorazowemu zaistnieniu danej przyczyny towarzyszy krzywda (por. wyrok SN z 28

lutego 2006 r., III CSK 135/05, LEX nr 201033). Przesłanką wymaganą do przyjęcia odpowiedzialności deliktowej, poza wystąpieniem zdarzenia jest zaistnienie szkody powstałej w jej wyniku. Przez szkodę rozumie się nie tylko szkodę majątkową, ale także i szkodę niematerialną. Szkody majątkowej nie można utożsamiać ze szkodą na mieniu. Postacią bowiem szkody majątkowej jest także tzw. szkoda na osobie. Polega ona na takim naruszeniu dóbr osobistych określonej osoby, w następstwie którego dochodzi obok lub wespół z wyrządzeniem krzywdy w sposób pośredni do negatywnych następstw w majątku tej osoby. Z reguły ze szkodą na osobie mamy do czynienia, gdy w następstwie spowodowanego uszkodzenia ciała doszło do potrzeby pokrycia kosztów leczenia. Kolejną niezbędną przesłanką konieczną dla przyjęcia odpowiedzialności deliktowej jest także występowanie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, a powstałą szkodą. Zgodnie z teorią przyczynowości adekwatnej związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w zestawie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzenie istnienia związku przyczynowego jako takiego, wymagane bowiem jest stwierdzenie, że chodzi o następstwo normalne danego zdarzenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego "przyczyną" ze zjawiskiem określonym jako "skutek". Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej ograniczenie odpowiedzialności tylko za normalne (typowe, występujące zazwyczaj) następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, nie wprowadza pojęcia związku przyczynowego w rozumieniu prawnym, odmiennego od istniejącego w rzeczywistości. Ogranicza tylko odpowiedzialność do wskazanych w przepisie normalnych (adekwatnych) następstw. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego jest determinowane określonymi okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy i dlatego istnienie związku przyczynowego bada się w okolicznościach faktycznych określonej sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r. wydany w sprawie I CSK 475/10). Należy zważyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232, art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7 poz. 76). W myśl zatem ogólnych zasad, w niniejszej sprawie, to na powódzie, reprezentowanym przez fachowego pełnomocnika z urzędu, spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających jego roszczenie.

W tym miejscu podkreślić należy, iż powód, mimo ciężącego na nim obowiązku, nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanej za szkodę.

Po pierwsze powód nie wykazał, iż do wypadku w dniu 26 marca 2011 roku rzeczywiście doszło na chodniku przed budynkiem przy ul. (...) w W.. Zeznania powoda nie mogą być wystarczającym dowodem potwierdzającym tę okoliczność, tym bardziej, iż pozwany fakt ten kwestionował. Z karty leczenia szpitalnego wynika, jedynie, iż powód doznał urazu nogi lewej, z dokumentu tego nie wynika jednakże kiedy dokładnie to nastąpiło, w jakim miejscu oraz w jakich okolicznościach. Brak jest jakichkolwiek innych dowodów, czy to osobowych czy w postaci dokumentów, które udowadniałyby okoliczności tego rodzaju.

Ponadto powód nie wykazał również zasadności dochodzonego roszczenia co do wysokości. Jedynie z twierdzeń samego powoda wynika, iż przed doznaniem urazu pracował na budowie oraz, że zarabiał około 2-3,5 tysiąca złotych. Na potwierdzenie tych informacji powód nie przedstawił żadnych dowodów, ani zeznań świadków, ani umowy o pracę, ani danych pracodawcy, czy też wyciągów z rachunku lub jakiegokolwiek innego dokumentu udowadniającego wysokość miesięcznego dochodu powoda, tym bardziej, iż korzystał z pomocy społecznej od 2004 roku. Gdyby rzeczywiście osiągał wskazywany przez siebie, stały dochód, to korzystanie z pomocy społecznej nie byłoby konieczne.

Tym samym należy uznać, iż zupełnie nieudowodniona jest wysokość szkody w postaci utraconych dochodów, która w ocenie Sądu została wyliczona całkowicie dowolnie, nie została ona poparta żadnymi wiarygodnymi dowodami, a ponadto przeczą jej również ze względu na wskazane wyżej okoliczności także zasady doświadczenia życiowego.

Tak jak to wskazano wyżej w ocenie Sądu dla oceny prawnej zasadności dochodzonego powództwa najistotniejszy jest fakt, iż powód w żaden sposób nie wykazał, że wypadek, na który się powołuje faktycznie miał miejsce w dniu 26 marca 2011 roku a także, że miejscem zdarzenia był chodnik przy ul. (...) w W. znajdujący się przed budynkiem mieszkalnym. Tym samym powód nie wykazał istnienia związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem, jakiemu uległ, a negatywnymi skutkami zdrowotnymi i finansowymi. Zgodnie z twierdzeniami samego powoda nikt nie widział wypadku, natomiast zeznania świadka M. K. potwierdziły tylko fakt, że powód istotnie miał złamaną nogę, nosił gips i wymagał pomocy osób trzecich.

Z tych też względów uznając, iż wobec braku wykazania adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zdarzeniem je wywołującym nie można przypisać podmiotowi ubezpieczonemu u pozwanego winy i tym samym zgodnie z żądaniem pozwu zasądzić na rzecz powoda dochodzonych pozwem kwot zarówno co do żądanego odszkodowania, jak i zadośćuczynienia.

Co do zasady brak wykazania adekwatnego związku przyczynowego między powstałą szkodą a działaniem lub zaniechaniem pozwanego lub podmiotu, za którego odpowiada pozwany, zwalnia sąd od badania pozostałych przesłanek zasadności roszczenia.

Na marginesie jedynie podkreślić należy, iż wysokość szkody, szczególnie w zakresie utraconych zarobków nie została również przez powoda wykazana.

Mając na uwadze powyższe, Sąd postanowił jak punkcie pierwszym sentencji wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1i 3 k.p.c. powód jako strona przegrywająca sprawę obowiązany jest zwrócić pozwanej koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), czyli poniesione koszty zastępstwa procesowego, zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w przedmiocie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W związku z tym, że powód był zwolniony w całości od ponoszenia kosztów sądowych oraz miał ustanowionego pełnomocnika z urzędu, Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa pełnomocnikowi z urzędu powoda należne mu wynagrodzenie wraz z podatkiem vat, nie obciążając jednocześnie powoda kosztami nieopłaconej opłaty od pozwu, o czym orzeczono w pkt 3 i 4 sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.